

Üzenet

**Dicsőség a magasságban
Istennek, és a földön
békesség, és az
emberekhez jóakarát.**

Lukács 2:14

Adventi gondolatok

A person with grey hair, wearing a dark jacket, is seen from the back, sitting on a wooden bench. They are looking out over a wide, flat landscape, possibly a plain or a large field, under a dramatic sky with soft, golden light from a low sun, suggesting either dawn or dusk. The overall mood is contemplative and serene.

Sokak számára az adventi napok sima készülődést jelentenek a karácsony ünnepére. Az emberek szeme előtt és gondolataiban előtérbe kerül maga az ünnepnap: mit fogunk enni? Mivel és kivel fogjuk azt eltölteni? Mit kell ajándékba adni? Mibe öltözzünk? Hogyan díszítsük fel lakásunkat, udvarunkat? Az ilyen jellegű ráhangolódás az ünnepre segít egy kicsit emberi kapcsolataink restaurálásába, amennyiben csupán ennyibe marad, akkor az adventi időszak elveszti lényegét.

Miért is adta Isten ezt az időszakot nekünk? Szeretnék néhány gondolatot ezzel kapcsolatban megosztani.

Az adventi időszakban is jó, ha az ünnep mögé látunk. Különösen hasznos, ha szívünkbe forgatjuk azt, hogy kicsoda is az a tökéletes boldogságban lévő

Isten, aki a mi boldogságunkat is építeni akarja. Aki ezért elküldte testben az Ő egyszülött Fiát a mi üdvösségünkre. Nekünk küldte a Fiút, nyomorult, bűnös embereknek, akik sem boldogságunkat, sem békességünket, sem örömünket nem tudjuk megfelelően megépíteni. Az Atya nem akárkit küldött: nem egy angyali lényt, nem is egy embert, hanem az egyszülött Fiút. Azt a Fiút, aki vele egyformán egy dicsőséges és boldog közösségben létezik a Szentháromság kötelékén belül. Azt a dicső Fiút öltöztette emberi testbe, aki alázatban jött el és alá lett vetve szenvedésnek, nyomorúságnak, megaláztatásnak és a halál állapotának. Az egyszülött Fiú nem kényszerből jött el emberi testben, hanem önként vállalta ezt szeretetből fakadó engedelmességből.

Mennyire megvizsgálja ez a mi emberi magatartásunkat: gyakori önzésünket, tűrésünket, hálnkat, engedelmességünket, szeretetlenségünket. Jó ezeket is ilyenkor a szívünkbe forgatni, s megvizsgálni azt, milyen is vagyok én nyomorult ember. Milyen nagy kegyelem az, ha szívünkkel megértjük, hogy a Fiú azért jött, hogy kimentsen bennünket ebből az áldatlan állapotból, ami nem csak egy erkölcsi helyzet, de a lelki halál állapota is. Az Isten azt akarja, hogy elfogadjuk azt, hogy az ő Fia nélkül halottak vagyunk a mi bűneinkben. Lehetünk bármilyen erősek, okosak, műveltek, gazdagok vagy szegények, Krisztus nélkül a kárhozat állapotában vagy.

Isten csodálatos terve valósult meg karácsonykor. Megjelent az Ő üdvözítő kegyelme,

megnyílt az út a bűnből való szabadulásra. Isten azt akarja, hogy higgy ebben a kegyelemben. Ha tiéd ez a kegyelem igyekezz szentül az Ő dicsőségére élni. Többé ne önmagadnak, hanem a Krisztusnak élj! Szeresd azt az Istent, aki a legdrágábbat, önmagát adta a mi boldogságunkért! Becsüljük és szeressük azokat az embereket is, akiket Isten mellénk rendelt, akár a családban, akár a környezetünkben. Jó ezeket a dolgokat tudatossá tenni magunkban. Ilyenkor az ünnepre készülve talán még erőteljesebben tehetjük ezt. Becsüljük meg Isten drága ajándékát, és osszuk meg másokkal is ezt a drága kincset.

Mondik László

Karácsonyi tanítás

*A karácsony a Jézus Krisztus születésére emlékeztet. Teneked is azért, keresztyén ember, a karácsony ünnepében abban kell foglaltoskodnod, hogy a Jézus Krisztus születését olvassgassad az evangyéliumokból, hallgassad az arról való tanításokat, énekeljed az arról való dicséreteket, teljesedjék be szád hálaadásokkal és elmélkedjél a Jézus születéséről nagy lelki örömmel és buzgósággal. Vedd elmédbe evégre, hogy felette igen csodálatos, dicsőséges és örvendetes a Jézus születése (Lásd: **Máté 1:18-21; Lukács 1.**)*

I. Felette igen csodálatos az, mert akkor az Istennek örökévaló Fia szállott le a szeplőtlen szűznek méhébe, ott a Szentlélek titkos munkálkodása által emberi testecskét vett magára, s a természetnek rendi szerint e világra született és ekképpen az Istennek Fia embernek Fiáivá és csecsszó pó kis gyermekké lett. Mily csodálatos! Annyival is inkább, mivelhogy igen szegény és alázas állapotban született. Nem valami királyi vagy fejedelmi szűztől, hanem szegénytől és alacsony sorsútól, nem Jeruzsálemben, vagy más nagy városban, hanem kicsiny és alávaló helyen, t.i. Betlehemben; nem valamely palotában s még csak nem is valamely tisztességes házban, ha-

nem istállóban született; születése után sem vitetett valami alkalmas és tisztességes helyre, hanem pólýába kötöttevén, jászolba tétetett. Már az is, hogy az Isten emberré lett, ha mindjárt nem úrrá és hatalmas fejedelemmé lett volna is, mégis csodálatos alázasosság lett volna, hát midőn olyan koldus módra született és alávaló szegény ember lett, mily csodálatos és mélységes alázasosság!

II. Felette igen dicsőséges is a Jézus születése, mert mivel akkor Isten született, azért az Ő születését is, amely külsőképen oly alávaló volt, sok dolog oly dicsőségesé tette, hogy ahhoz hasonló dicsőséges születés sohasem volt több e világon. Szűztől, férfiú nélkül, az Istennek közvetlen szentséges munkája által és így minden mocsok, tisztátalanság és bűn nélkül fogantatott és született. És mihelyt megszületett, a mennyei seregeknek sokasága a mennyből a földre leszállott, az Istent az embereknek hallatára nagy örvendéssel dicsőítette, az embereknek boldogságát hirdette és őket örvendezésre serkentette. Napkeleten rendkívüli csillag támadott, mely a pogány bölcseket messze földről ehhez a született gyermekhez vezette, kit is azok abban az erőtlen és alávaló állapotában áhítatossággal tiszteltek,

imádtak és messze földről hozott ajándékokat adtak Őneki. Óh csodálatos és dicsőséges születés, melyhez hasonló soha nem volt, nem is lesz az emberek között, mert sohasem született, nem is születik többször az Isten.

III. Felette igen örvendetes is a Jézus születése nekünk bűnös embereknek aszerint, amint a mennyei követ mindjárt akkor szólott a pásztoroknak, mondván: Íme hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népnek nagy öröme lesz, mert született nektek a megtartó. Mert mikor a Jézus született, akkor nekünk olyan szabadítónk született, aki minket megmentett az örök veszedelemtől; olyan közbenjárónk született, aki a megharagudott Istent hozzánk engesztelte; olyan tanítónk született, aki az idvesség útjára és a mi kötelességünkre világosan megtanított; olyan papunk született, aki magát áldozta meg Istennek miérettünk; olyan idvezítónk született, aki az idvességet megszerzette és a mennyországnak útját megnyitotta minekünk; olyan királyunk született, aki minden ellenségünket meggyőzte és mindazok ellen hatalmasan oltalmaz; olyan pártfogónk és szószólónk született, aki ügyünket forgatja és érettünk esedezik szent atyja előtt; olyan védelmezőnk született, akinek nevében, amit kérünk, megadatik minekünk; olyan pásztorunk született, aki felkeres minket tévely-

gő juhokat és egyenes úton vezet a mennyei Kanaán felé. Oh boldog és örvendetes születés, amely ilyen sok drága, megbecsülhetetlen jót hozott minekünk!

És ha az Isten Fia kész volt teéretted elhagyni a mennyországot, és ellenni egy ideig annak dicsősége és gyönyörűségei nélkül: légy te is kész őérette megvetni a világ hiábavalóságait és mindent, ami őelőtte nem kedves; ha Ő Isten létére ennyire megalázta magát, te se kevélykedjél földi féreg létedre; ha Ő oly szegénnyé lett, hogy istállóban született, a jászol volt ágya helyett és azután is egész élete szegénység volt: ne láttassék idegen dolgoknak teneked sem, ha szegénységben élsz; annyival kevésbé gondold azt, hogy azért tart az Isten szegénységben, mert haragszik reád, hisz szegény volt az Ő szerelmes Fia. is. Végre, ha az Isten Fia azért szállott le mennyből a földre, hogy téged a földről mennybe menni segítsen, ne ragaszkodjál hát a földhöz, hanem a mennybe vágj és igyekezzél. Utat nyitott Ő oda teneked: menj azért azon az úton, a hit és szent élet által, hogy e rövid és nyomorúságos életed után boldog örök életre juthass.

Forrás: Szikszai György: Keresztényi tanítások és imádságok

Ne gondolkodj tehát így: az én erőm és hatalmas kezem szerezte nekem ezt a gazdagságot!

V. Mózes 8:17

Hogyan értékeljük ennek az évnek az eseményeit? Van, aki dicsekszik: ezzel a két kezemmel szereztem mindent. Van, aki panaszkodik: miért próbált engem Isten, miért nehezedett rám a keze? S van, aki panaszkodva dicsekszik.

Isten ezt mondja: ne gondolkozz így, mert ez felszínes és hamis megállapítás! Hiszen már az is Isten ajándéka volt, hogy adott neked két munkáskezet, adott munkát, a munkádra áldást. Isten sorolja a népnek: kinek a keze szabadított ki Egyiptomból, ki választotta ketté a tengert, ki táplált éveken át a pusztában, ki vezett el az ígéret földjének a háttárához? Egyedül Isten hatalmas keze.

Aki ezt nem látja, hamisan ítéli meg a múltat. A jót magának tulajdonítja, a rossz miatt Istent vádolja. Nem látja, hogy minden jót Istentől kapott ajándékba, s Isten még a próbákat is a nép javára használta fel. A Biblia azt írja, hogy még a jó cselekedeteket is Isten készíti el nekünk, hogy azokat

KINEK A KEZE TETTE?

megtehessük. Egyedül őt illeti a dicsőség.

Aki ezt nem látja, árt magának a jelenben. Mert aki magának tulajdonítja azt, amit Isten tett érte, az meglopja az Urat, és így szembehelyezkedik vele. Az pedig életveszélyes Isten népe számára, ha a világ sok fenyegetése közt kiszolgáltatottá válik, és Istent is ellenségévé teszi.

Ezzel veszélyezteti az ilyen ember a jövőjét is. Mert aki magában bíz, azt magára hagyja az Úr, nem számíthat az ő védelmére és további ajándékaira.

Mi hát a helyes magatartás az év utolsó napján? Őszinte bűnbánat minden hitetlenségünk, dicsekedésünk, önhittségünk miatt. Buzgó hálaadás Isten sok meg nem érdemelt ajándékáért. És annak megvallása, hogy nem a mi kezünk erejében bízunk, hanem egyedül Jézus Krisztus éretünk is átszögezett kezének érdemében és irgalmában.

Cseri Kálmán

Forrás: www.velunkazisten.hu

ADVENT

Advent: a várakozás ideje. Várjuk Jézus Krisztus visszajövetelét. De valóban várjuk és eszerint is igyekszünk élni?

Aminap olvastam, hogy egy csaló 15 lelkészt vert át hamis örökséggel. Rögtön a Thomas Berger *Kis Nagy Ember* című könyvében olvasottak jutottak az eszembe, miszerint minden gazemberséghez két gazember kell: az egyik, aki be akar csapni és a másik, aki a könnyű haszon reményében belemeleg a csapdába. Életem során voltak pillanatok, amikor erre visszaemlékezve kerültem el azt, hogy csőbe húzzanak.

Visszatérve a kárvallott lelkészekre: ha a lelki vezetők ilyenek, miért csodálkozunk az "egyszerű halandókon"? Pedig pont a lelki vezetőknek kellene jó példát mutatniuk: akár több száz fős gyülekezetet irányít, akár "csak" a családot vezeti. Az ige viszont nyomatékosan figyelmeztet a felelősségteljes vezetésre, mert akire többet bízunk, attól többet kérnek számon (*Lukács 12:48*).

Ha jól megfigyeljük, van miért visszavárni Krisztust. Elsősorban azért, mert Ő a mi Megváltónk, a mi Királyunk, aki uralkodni fog, méghozzá igazsá-

gosan. A világtörténelem során annyian ígérték azt, hogy igazságos vezetők lesznek, de sajnos ezt senki sem tartotta be. Az embereknek csalódnuk kellett úgy a "jó" királyokban, mint az egyenlőséget hirdető kommunizmusban vagy a nagyságot hirdető nácizmusban. Most már láthatjuk, hogy amiben még 30 éve annyira reménykedtünk – a híres amerikai típusú demokrácia – is csődöt mondott. Sőt, talán még rosszabb, jövőtelenebb lesz hírhedt elődjénél. Ezek vagyunk mi, emberek, csupán ennyire vagyunk képesek.

Mégis hogyan kellene visszavárni Jézust, milyen lelkülettel? Például úgy, ahogyan a katonák a lövészárokból fagyoskodva várják a békét. Vagy úgy, mint ahogyan az elmenekült szeretteink vágnak haza. Egy fiatalember, aki már bejárta fél Európát, azt mondta nemrég az idehaza élő nagymamájának, hogy csak végre már a saját ágyában alhatna. Láthatjuk, hogyan kellene Krisztust várunk. Valódi vágyakozással, nem álszenteskedve.

Imádkozzunk az Úrhoz, hogy adjon a szívünkbe valódi vágyakozást, Krisztus igazi visszavárását, mert más jövő nincs az emberiség számára.

Szabó Győző

Karác

Minden évben megünnepeljük Krisztus urunk születését. Vásárlás, ajándékok, szép ruhák, gazdagon megterített asztal. Sokszor csak éppen az ünnepeltről feledkezünk meg a nagy szaladások közepette.

Ugyanaz a biblia történet minden december 24-én, ami talán unalmasnak tűnhet annak, aki nem érti meg a Szenteste fontosságát. Ez nem csupán egy születéstörténet egy szegény helyen, napkeleti bölcsékkel, pásztorokkal, angyalokkal, egy véresszájú uralkodóval, aki csecsemőket gyilkoltatott le. Ez egy korszak lezárása és egy új korszak indulása. Az Ószövetség minden pontjának összeállása egy egész képpé, minden prófécia beteljesedésének kezdete volt Krisztus megfogantatása, majd megszületése. Egy új kor, amelyben Isten megengesztelődött, és nekünk nem kell elkárhoznunk a bűneinkért.

A karácsony a szeretet és a család ünnepe, szokás mondani, ami féligazság. Mert igen, a családdal kell ünnepelni szeretetben, ez vitathatatlan. És a mostani háborús világban valóban boldog és szerencsés ember az, akinek megadatik a

családdal való együttlét. De nem ez a fő üzenete a karácsonynak, hanem az, hogy több mint kétezer évvel ezelőtt „az Ige testté lett” miértünk, úgy, hogy meg sem érdemeltük. Fókuszáljunk az igazi szeretetre – a családdal vagy egyedül. Az igazi szeretet Isten. És egyáltalán nem baj, ha a mi karácsonyunk nem olyan fényűző, mint amilyeneket a reklámokban látunk. A világ első karácsonya egyszerű volt és szerény, de szeretettel, hittel és reménnyel teljes. Krisztus lejött értünk a Földre – értünk, bűnös, érdemtelen senkikért. Az igazi nagy Ő, aki nem csupán bűntelen és tökéletes, de annak a mindenségnek az ura, amit fel sem bírunk fogni a véges emberi agyunkkal. Ha bennünk nem született meg Krisztus, ha nem fogjuk fel annak jelentőségét, hogy mi is történt Betlehemben, teljesen felesleges ünnepelni. A valódi szeretetet

sony

és ami mögötte van...

nem pótolja az ínycsiklandóra sütött bejgli, a legdrágább ajándék, az ízletes szaloncukor, a kétméteres, esztétikusan feldíszített fenyő. Önmagukba ezekkel a dolgokkal semmi baj nincsen, hiszen az igényesség, a szép utáni vágy is egy olyan dolog, amit Istentől kaptunk. De üres az egész, ha nincs benne Krisztus.

A legnagyobb ajándék az volt, hogy Krisztus eljött azért, hogy helyettünk fizessen meg a mi bűneinkért. Elhagyta a mennyországi pompát, megszületett a bűnös világra, szerényen élt, segítette azokat is, akik a halálát kívánták, kínok között meghalt a mi bűneinkért, majd feltámadott, visszament a mennybe, hogy helyet készítsen nekünk, és még így sem hagyott minket magunkra, mert elküldte nekünk a Szentlelket és a Bibliát. Ez az ajándék nem csupán december 24-re szól, hanem életünk min-

den pillanatára. És ezt a megfizethetetlen ajándékot nekünk csak el kell fogadnunk. Nem kell kiérdemelnünk, mert nem is tudjuk kiérdemelni a bűneink halmaza miatt. Ha úgy érzed, ez az ajándék most neked is szól, kérd hittel. Ha már elfogadtad, adj ma is hálát érte. Mert azoknak az élete, akiken Isten megkönyörült, egy állandó karácsony, még a nehézségek ellenére is. Mi, megváltottak, minden nap úgy kelünk fel és fekszünk le, hogy érdemtelenül, de nyertesek vagyunk Krisztusban, Krisztusért.

Szabó Katalin

Versajánló

Babits Mihály: Csillag után

Ülök életunt szobámban,
hideg teát kavarok...
Körülöttem fájás-félés
ködhálója kavarog.
Kikelek tikkadt helyemből,
kinyitom az ablakot
s megpillantok odakint egy
ígéretes csillagot.
Ó ha most mindent itthagynék,
mennék a csillag után,
mint rég a három királyok
betlehem-i éjszakán!
Gépkocsin, vagy teveháton -
olyan mindegy, hogy hogyan!
Aranyat, tömjént és mirrhát
vinnék, vinnék boldogan.
Mennék száz országon át, míg
utamat szelné a vám.
"Aranyad tilos kivinni!"

szólna ott a vámos rám.
"Tömjened meg, ami csak van,
az mind kell, az itteni
hazai hatalmak fényét
méltón dicsőíteni."
Százszor megállítanának -
örülnék, ha átcsuszom:
arany nélkül, tömjén nélkül
érnék hozzád, Jézusom! 0

Jaj és mire odaérnék,
hova a csillag vezet,
te már függnél a kereszten
és a lábad csupa seb,
s ahelyett hogy bölcsöd köré
szórjak tömjént, aranyat,
megmaradt szegény mirrhámmal
keserűszagu mirrhámmal
kenném véres lábadat.

Babits verse Krisztus életútját mutatja be. Egyben emlékeztető nekünk, hívő embereknek, hogy miről szól a karácsony és a feltámadás ünnepe. Hogy ki is az ünnepek lényege, miről kell szóljon, és nekünk mi a teendőnk ebben a történetben.

Az ember anyagiakkal akar kompenzálni, ahogyan azt a versben is láthatjuk: aranyat, tömjént, mirhát vinne a költő, mint anno a napkeletiek. A méltóságoknak az volt a dolguk, hogy ezt tegyék, Isten ezt bízta rájuk, ránk viszont nem. Megpróbálhatjuk követni a példájukat, de – ahogy a versben is olvassuk –, a határőrök elvonnák az értékeinket, szegényen éreznénk Betlehembe. És mire odaérnénk, már bizony sehol se lenne már az a bölcső...

Mi merünk-e menni a csillag után? A fény sorok, a szalagcímek, a vi-

lág neonfényes csillogása csak vakít, de nem világít. Annak a bizonyos csillagnak a fényével láthatóvá válik a láthatatlant, és utat nyerünk Krisztus felé. Hát menjünk, és nézzük meg, mi lesz az út végén! A kereszt lesz, Krisztus megváltásának jelképe. De nem kell megijednünk, ennek így kellett lennie. Értünk kellett így lennie.

Nekünk nem kell hatalmas utakat megtennünk testben, nem kell szenvednünk, nem kell átélnünk ezeket a megpróbáltatásokat. Nekünk csak a csillagot kell követni, ami a mi esetünkben a Biblia és a benne lévő ige. Olvasnunk kell hittel, érdeklődéssel, odafigyeléssel, befogadó szívvel. Kövessük azt a bizonyos betlehemi csillagot a lelkünkkel, hogy a mi szívünkbe megérkezzen Krisztus.

Szabó Kata

Örömhír

A karácsonyi örömhír a János 1:14 alapján csendült fel az iskolai gyerekkarácsony alkalmával. Szép énekekkel magasztaltuk az Urat, és a gitárkörös nagyfiúk kísérték az énekeket. Úgy gondolom, hogy az a nap Isten és ember szemében egy kedves alkalom volt. Szeretettel osztom meg az igei alkalom írott változatát:

"Az Ige testté lett és közöttünk lakott és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal."

János 1:14

Testté lett — karnáció, ez a magyar karácsony szó gyökere, alapja. Isten Fia, a nagybetűs Ige, az örökkévaló, Mindenható Isten, a Szentháromság második személye, aki ezt az Univerzumot az Atyával együtt teremtette, most testté lesz.

Nem egy kisjézuska, az csak a magyar néphitben létezik, mert Ő a Mindenható Isten. Még egy kicsi babának a formájában is.

Nem csak egy vallásalapító a többi közül, nem csak egy nagy tanító, nem csak egy kiemelkedő történelmi személy, hanem maga a hatalmas Isten egy kicsi baba formájában, egy kisfiú formájában.

Miért így? Mert Istennek így volt kedves. Így írtak róla a próféták. Egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Hívják az ő nevét csodálatos tanácsosnak, örökkévaló Istennek. Ezt jövendölték.

Egy kisbabát minek hívnak: kicsi kincsem, csillagom, angyalom, stb. De mondjuk furcsa lenne, ha

csodálatos tanácsosnak neveznének egy ilyen kisbabát, mint Nátániel, pl. És még nem beszéltünk az örökkévaló Isten jelzőről.

Miért szokták Istent hívni ma az emberek? „Gyere, ha baj van, mert már nem tudok mit csinálni” — jobbik esetben. Vagy: „Ha vagy Isten, akkor segíts!” Ez már jobb, mert őszintén bevallja azt a hitetlenséget, amivel születünk.

„Láttuk az ő dicsőségét...” — Mit látsz, ha nézed az Úr Jézust ott a jászolban? A karácsonyi story egyik szereplőjét? Mondjuk talán nem is a főszereplőjét, hanem csak egyik mellékszereplőjét, mert a főszerep már sokszor nem az Úr Jézusé: van télapó, manók, szán, meg sok vásárlás, sütés-főzés, gyomorrontás, idegbaj és anyagilag, idegileg kimerült családok. Van ilyen is, de ennek nincs köze a karácsony bibliai értelméhez.

Mit látsz? Csak ennyit? Vagy az Isten dicsőségét? Hogy is tanultuk ma a karácsonyi örömhírt? Testté lett, láttuk a dicsőségét. Ezt új szívvel, hittel lehet. Ilyen látást Isten tud adni. Ez minőségileg más emberré tesz. Boldoggá itt és üdvösség odaát.

Boldog ember, aki lát, aki Isten dicsőségét látja a kised Jézusban. A Királyt és a Megváltót. Aki eljött, mert az Isten szeretete testté lesz, kézzelfogható valósággá válik.

Örömöt, reményt, bűnbocsánatot, örök életet, békét hozott az embernek, Neked. Lásd meg, ki fekszik ott a jászolban. Hittel, hogy életedben változást hozzon a gyermek, aki megszületett. Ámen.

Tóth Zoltán

**Év végi missziós munka és karácsonyváras a Beregszászi
Mikes Kelemen Líceumban
Karácsonyi kézművesség a Perényi Kultúrkúriában**

Karácsony ünnepére hangolódtak a Beregszászi Mikes Kelemen Líceum diákjai a beregardói Perényi Kultúrkúriában december 11-én.

A foglalkozáson mintegy 28 diák vett részt. A gyerekek fenyőtozokból karácsonyi díszeket készíthettek Markó Veronika vezetésével, majd csörögefánkokat süthettek Kepics Andrea irányításával.

A fiatalok ezt követően feldíszítették a kultúrkúria udvarán lévő fenyőfát, és karácsonyi dalokat énekeltek.

Isten kegyelméből volt lehetőség a gyerekeknek egy kis örömet csempészni a szürke mindennapokba. A diákok, köztük a keresztyén természetjáró fiataljai pozitív és áldott élményekkel gazdagodtak a programon.

A következő napokban valószínűleg meg a már hagyománnyá vált gyerekkarácsony az iskolában. Az alaklom áhítattal kezdődött. Az ige pedig a János evangéliumából szólt:

„Az Ige testté lett, és közöttünk lakott és láttuk az Ő dicsőséget, mint az Atya egyszülöttjének dicsőséget, telve kegyelemmel és igazsággal.”

János 1:14

A fiatalok rövid műsorral készültek, majd megkapták a cipősdobozokba rejtett ajándékokat.

A cipősdoboz akciót idén is a Beregújfalui Evangéliumi Református Egyház tagjai, valamint jóakaró emberek gyűjtötték össze az iskolásoknak.

Köszönjük minden egyháztagnak és minden jószándékú embernek a sok felajánlást és az imákat. Istené legyen mindezekért a dicsőség!

Áldott, békés, szeretetteljes ünnepet kívánunk minden olvasónknak!

Mondik Márta

HETI ALKALMAINK

Szerda
17:00 – bibliaóra (Nagybereg)

Csütörtök
18:00 – istentisztelet, imaközösség

Szombat
Hittanórák
17:00 – ifjúsági alkalom nagyobbaknak (kéthetente)

Vasárnap
10:00 – istentisztelet
17:00 – bibliaóra

ÜZENET

Keresztyén folyóirat

Szerkesztő: Molnár Ferenc
Lektorálták: Mondik Márta, Mondik László, Szabó Kata

Kiadja a

**Beregújfalui Evangéliumi
Református
Egyház**